

ร่างพระราชบัญญัติภาษีความมั่งคั่ง พ.ศ.
นางสาวศิริกัญญา ตันสกุล กับคณะ เป็นผู้เสนอ
พรรคก้าวไกล

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติภาษีความมั่งคั่ง
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยภาษีความมั่งคั่ง

เหตุผล

โดยในปัจจุบัน ประเทศไทยมีปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านทรัพย์สินอยู่ในระดับสูง ซึ่งวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนอกเหนือจากการกระจายการถือครองทรัพย์สินให้เป็นธรรมแล้ว ยังจำเป็นต้องมีการออกแบบกลไกทางภาษีเพื่อให้รัฐสามารถกระจายความมั่งคั่งจากบุคคลซึ่งถือครองทรัพย์สินเป็นจำนวนมากไปยังบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้ แต่การจัดเก็บภาษีในประเทศไทยส่วนใหญ่ยังมุ่งเน้นการคำนวณภาษีบนฐานบริโภคและฐานรายได้เป็นสำคัญ ทำให้รายได้ของรัฐไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายเพื่อดำเนินโครงการทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อแก้ไขปัญหาข้างต้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติภาษีความมั่งคั่ง
พ.ศ.

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้การจัดเก็บภาษีที่ดินรวมแปลงเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ อันจะมีประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาษีความมั่งคั่ง พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่การจัดเก็บภาษีความมั่งคั่งตามหมวด ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในกรณีที่รัฐมนตรีเห็นว่าไม่สมควรจัดเก็บภาษีความมั่งคั่งในปีใด ให้เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อตราพระราชกฤษฎีกางดเว้นการจัดเก็บภาษีความมั่งคั่งเฉพาะในปีนั้น

พระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่ง เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้มีผลใช้บังคับได้

มาตรา ๔ กฎหมาย กฎ ระเบียบและข้อบังคับใดที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ซึ่งได้บัญญัติให้ทรัพย์สินของบุคคลใดได้รับยกเว้นภาษีอากร ไม่ให้มีความหมายเป็นการยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัตินี้

ความในวรรคแรกมิให้ใช้บังคับกับการยกเว้นภาษีอากรตามกฎหมายที่ตราขึ้นตามข้อผูกพันที่ประเทศ
ไทย มีอยู่ต่อองค์การสหประชาชาติ หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามความตกลงระหว่างประเทศ
หรือตาม หลักกฏเกณฑ์กฏปฏิบัติต่อกันกับนานาประเทศ

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“ภาษี” หมายความว่า ภาษีความมั่งคั่ง

“ทรัพย์สิน” หมายความว่า วัตถุทั้งที่มีรูปร่างและไม่มีรูปร่าง ซึ่งอาจมีราคาและอาจถือเอาได้ โดยไม่ว่า
จะอยู่ในราชอาณาจักรหรือนอกราชอาณาจักร

“หนี้สิน” หมายความว่า หนี้เงินซึ่งกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอน

“มูลค่าสุทธิ” หมายความว่า ส่วนต่างระหว่างทรัพย์สินและหนี้สินของบุคคล

“ผู้เสียภาษี” หมายความว่า บุคคลซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ และให้
หมายความรวมถึงผู้มีหน้าที่เสียภาษีแทนผู้เสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานประเมิน พนักงานเก็บภาษี และพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น
ซึ่งถูกแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานประเมิน” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ประเมินภาษี

“พนักงานเก็บภาษี” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่รับชำระภาษีและเร่งรัดการชำระภาษี

“ปี” หมายความว่า ปีปฏิทิน

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมสรรพากร

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และ
ออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๗ ภาษีความมั่งคั่งนี้อยู่ในประเภทภาษีอากรประเมิน

มาตรา ๘ ให้กรมสรรพากรมีอำนาจจัดเก็บภาษี ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

ภาษีที่จัดเก็บได้ ให้นำส่งเป็นรายได้ของแผ่นดิน

มาตรา ๙ บุคคลธรรมดาสัญชาติไทยบุคคลใดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินชิ้นหนึ่งหรือหลายชิ้น ซึ่งมูลค่ารวมของทรัพย์สินนั้นเมื่อหักลบกับหนี้สินที่ตนมีแล้วคิดเป็นมูลค่าสุทธิไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามร้อยล้านบาท ในวันที่ ๑ มกราคมของทุกปี บุคคลนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษี

การคำนวณมูลค่าของทรัพย์สินนั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การประเมินมูลค่าทรัพย์สินที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ในกรณีที่รัฐมนตรีไม่ได้ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์การประเมินมูลค่าทรัพย์สินใด ให้บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์เป็นผู้ประเมินมูลค่าของทรัพย์สินนั้น โดยถือเอาราคาซึ่งอาจซื้อขายกันในตลาดเป็นมูลค่าประเมิน

ทรัพย์สินประเภทใดที่ได้รับยกเว้นให้ไม่ต้องนำมาใช้คำนวณเป็นมูลค่าทรัพย์สินตามวรรคหนึ่ง หรือให้นำมาคำนวณเป็นมูลค่าทรัพย์สินน้อยกว่ามูลค่าประเมินของทรัพย์สินนั้นเป็นสัดส่วนเท่าใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีหรืออธิบดี แล้วแต่กรณี มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานประเมิน พนักงานเก็บภาษี และพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรานี้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๑ การส่งคำสั่งเป็นหนังสือ หนังสือแจ้งการเรียกเก็บภาษีเพิ่มเติม หนังสือแจ้งการเก็บภาษีย้อนหลังหรือหนังสืออื่น ให้เจ้าพนักงานส่งให้แก่ผู้รับโดยตรง หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือให้ส่ง ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่หรือสถานที่ทำการของบุคคลนั้นในเวลาทำการของบุคคลนั้น ถ้าไม่พบผู้รับ ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่หรือสถานที่ทำการของผู้รับจะส่งให้แก่บุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว และอยู่ ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่หรือสถานที่ทำการที่ปรากฏว่าเป็นของผู้รับนั้นก็ได้

ถ้าไม่สามารถส่งหนังสือตามวิธีในวรรคหนึ่งได้ จะกระทำโดยวิธีปิดหนังสือในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่หรือสถานที่ทำการของผู้รับนั้น หรือลงประกาศแจ้งความในหนังสือพิมพ์ หรือลงประกาศในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของกรมสรรพากรก็ได้

เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคสองและเวลาได้ส่งพ้นไปไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าว ให้ถือว่าผู้รับได้รับหนังสือนั้นแล้ว

มาตรา ๑๒ กำหนดเวลาการชำระภาษีหรือแจ้งรายการต่าง ๆ หรือกำหนดเวลาการคัดค้านการเรียกเก็บภาษีเพิ่มเติมหรือการเรียกเก็บภาษีย้อนหลังตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกำหนดเวลาดังกล่าวมีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาได้ ให้ยื่นคำร้องขอขยายหรือเลื่อน

กำหนดเวลาก่อนกำหนดเวลาสิ้นสุดลง เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นเป็นการสมควร จะให้ขยายหรือให้เลื่อนกำหนดเวลา ออกไปอีกตามความจำเป็นแก่กรณีก็ได้

กำหนดเวลาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เมื่อรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควร จะขยายหรือเลื่อนกำหนดเวลานั้นออกไปเป็นการทั่วไปตามความจำเป็นแก่กรณีก็ได้

หมวด ๒

ฐานข้อมูลความมั่นคง

มาตรา ๑๓ ภายในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี ผู้เสียภาษีมียหน้าที่จัดทำบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของตนเองและรายงานต่อกรมสรรพากร โดยมีรายละเอียด หลักเกณฑ์ และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๔ ให้กรมสรรพากรจัดทำฐานข้อมูลความมั่นคงตามที่ได้รับรายงาน และให้อธิบดีมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน

ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า บุคคลใดมีหน้าที่ต้องเสียภาษี แต่ไม่รายงานบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินตามมาตรา ๑๓ และไม่ยื่นแบบประเมินภาษีตามมาตรา ๒๐ ให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมายดำเนินการค้นหาความจริงจนสิ้นสงสัย และให้มีอำนาจตามมาตรา ๓๐ โดยอนุโลม

การค้นหาความจริงตามวรรคสองมิให้กระทำหากเวลาได้ล่วงไปแล้วกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันสุดท้ายของกำหนดการยื่นแบบประเมินภาษี

เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรานี้มีอำนาจเรียกผู้เสียภาษีหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่นใดมาเพื่อตรวจสอบภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยจะต้องมีหนังสือแจ้งให้บุคคลดังกล่าวทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

มาตรา ๑๕ บัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้เสียภาษีเป็นความลับ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้เสียภาษีให้เปิดเผย มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่าต้องเปิดเผย หรือมีคำสั่งของศาลให้เปิดเผยบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินนั้น

มาตรา ๑๖ เพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการแผ่นดิน รัฐมนตรีอาจสั่งให้กรมสรรพากรส่งข้อมูลตามบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินให้แก่หน่วยงานของรัฐที่ร้องขอ

ข้อมูลที่จะส่งให้ตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งเพียงเท่าที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติงานตามพันธกิจหน้าที่ของหน่วยงานที่ร้องขอ และห้ามส่งชื่อสกุลหรือข้อมูลอื่นอันอาจใช้ระบุตัวลักษณะบุคคลของผู้เสียภาษีที่ได้นับบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินนั้นได้

หมวด ๓

ฐานภาษี อัตราภาษี และการคำนวณภาษี

มาตรา ๑๗ ฐานภาษีเพื่อการคำนวณภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ มูลค่าสุทธิของผู้เสียภาษีในวันที่ ๑ มกราคมของทุกปี

มาตรา ๑๘ อัตราภาษีที่จัดเก็บให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยจะกำหนดเป็นอัตราเดียวหรือหลายอัตราจำแนกตามมูลค่าสุทธิของผู้เสียภาษีก็ได้ ทั้งนี้ อัตราภาษีต้องไม่เกินร้อยละศูนย์จุดห้า

มาตรา ๑๙ การคำนวณภาษีให้ใช้ฐานภาษีตามมาตรา ๑๗ คูณด้วยอัตราภาษีตามมาตรา ๑๘ แล้วหักด้วยภาษีอื่นซึ่งผู้เสียภาษีได้ชำระหรือจะต้องชำระในปีนั้นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ผลลัพธ์ที่ได้เป็นจำนวนภาษีที่ต้องเสีย

หมวด ๔

การประเมินภาษี การชำระภาษี และการคืนภาษี

มาตรา ๒๐ ในแต่ละปี ให้ผู้เสียภาษียื่นแบบประเมินภาษีแก่กรมสรรพากรภายในเดือนมีนาคม

รูปแบบของแบบประเมินภาษี ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๒๑ ให้กรมสรรพากรมีหน้าที่ตรวจสอบแบบประเมินภาษีซึ่งได้ยื่นตามมาตรา ๒๐ และหากพบข้อบกพร่องประการใด ให้แจ้งต่อผู้เสียภาษีเพื่อแก้ไขภายในสามสิบวันนับแต่วันสุดท้ายของการยื่นแบบประเมินภาษี โดยหากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวไปแล้ว กรมสรรพากรจะแจ้งให้ผู้เสียภาษีแก้ไขข้อบกพร่องใด ๆ ไม่ได้ เว้นแต่ถ้าได้แก้ไขข้อบกพร่องนั้นแล้วจะมีผลเป็นคุณแก่ผู้เสียภาษีและยังไม่พ้นกำหนดเวลาหนึ่งปีนับแต่วันสุดท้ายของการยื่นแบบประเมินภาษี

ให้ผู้เสียภาษีแก้ไขแบบประเมินภาษีให้ถูกต้องภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งข้อบกพร่องดังกล่าว

มาตรา ๒๒ ให้ผู้เสียภาษีชำระภาษีตามแบบแจ้งการประเมินภาษีภายในเดือนเมษายนของทุกปี

มาตรา ๒๓ ให้บุคคลดังต่อไปนี้มีหน้าที่ชำระภาษีแทนผู้เสียภาษี

(๑) ผู้จัดการทรัพย์สิน ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นผู้ไม่อยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วย
สาบสูญ

(๒) ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์ ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นผู้เยาว์ คนไร้ความสามารถ
หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๔ ให้ผู้เสียหายชำระภาษีต่อกรมสรรพากร ตามวิธีการ ช่องทาง และสถานที่ตามที่อธิบดี
ประกาศกำหนด โดยให้คำนึงถึงความสะดวกของผู้เสียหายเป็นสำคัญ

การชำระภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าวันที่พนักงานเก็บภาษีลงลายมือชื่อในใบเสร็จรับเงิน หรือวันที่ได้
ชำระเงินตามวิธีการ ช่องทาง และสถานที่ตามที่อธิบดีประกาศกำหนด เป็นวันที่ชำระภาษี

มาตรา ๒๕ ในการชำระภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้เสียหายอาจขอผ่อนชำระเป็นงวด งวดละเท่า ๆ
กันก็ได้

จำนวนงวดและจำนวนเงินภาษีขั้นต่ำที่จะมีสิทธิผ่อนชำระ รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการในการผ่อน
ชำระให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่ผู้เสียหายตามวรรคหนึ่งไม่ชำระภาษีตามระยะเวลาที่กำหนดในการผ่อนชำระ ให้ผู้เสียหาย
หมดสิทธิที่จะผ่อนชำระ และต้องเสียเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งต่อเดือนของจำนวนภาษีที่ค้างชำระ เศษของเดือน
ให้นับเป็นหนึ่งเดือน

มาตรา ๒๖ ผู้ใดเสียภาษีโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสียหรือเสียภาษีเกินกว่าจำนวนที่ต้องเสีย ไม่ว่าจะโดย
ความผิดพลาดของตนเองหรือผู้อื่น ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินคืน

การขอรับเงินคืนตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นคำร้องต่อกรมสรรพากรตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด
ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ชำระภาษี ในการนี้ ให้ผู้ยื่นคำร้องส่งเอกสารหลักฐาน หรือคำชี้แจงใด ๆ ประกอบคำ
ร้องด้วย

ให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีพิจารณาคำร้องให้เสร็จสิ้นและแจ้งผล
การพิจารณาคำร้องให้ผู้ยื่นคำร้องทราบภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำร้อง ทั้งนี้ ในกรณีที่อธิบดีหรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวเห็นว่าผู้ยื่นคำร้องมีสิทธิได้รับเงินคืน ให้อธิบดีมีคำสั่งคืนเงินให้แก่ผู้ยื่นคำร้อง โดย
ต้องแจ้งคำสั่งให้ผู้ยื่นคำร้องทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ให้มีคำสั่ง

ไม่ว่าเหตุที่ทำให้เสียภาษีโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสียหรือเสียภาษีเกินกว่าจำนวนที่ต้องเสียนั้นจะเกิดจาก
ความผิดพลาดของผู้ใด หากมีการคืนเงินให้แก่ผู้ยื่นคำร้องตามวรรคสาม ให้คืนเฉพาะเงินซึ่งเสียภาษีเกินมาจาก
ที่ควรต้องเสียนั้น โดยไม่มีดอกเบี้ย เบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มอื่นใด

ถ้าผู้ร้องไม่มารับเงินคืนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ให้เงินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน ผู้ร้องซึ่งมา
ขอรับเงินคืนภายหลังกำหนดเวลาดังกล่าวได้ล่วงไปแล้วไม่มีสิทธิได้รับการชดเชยใด ๆ อีก

หมวด ๕
ภาษีค้ำชำระ

มาตรา ๒๗ ภาษีที่มีได้ชำระภายในเวลาที่กำหนด ให้ถือเป็นภาษีค้ำชำระ

มาตรา ๒๘ เพื่อประโยชน์ในการเร่งรัดภาษีค้ำชำระ ให้กรมสรรพากรมีหนังสือแจ้งเตือนผู้เสียภาษีที่มี
ภาษีค้ำชำระภายในเดือนพฤษภาคมของปี เพื่อให้มาชำระภาษีค้ำชำระพร้อมทั้งเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามที่
กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๙ ถ้าผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีค้ำชำระ เบี้ยปรับและเงินเพิ่มภายในเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือ
แจ้งเตือนตามมาตรา ๒๘ เมื่อพ้นเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งเตือนดังกล่าวแล้ว ให้อธิบดีมีอำนาจออก
คำสั่งเป็นหนังสือยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้เสียภาษีเพื่อนำเงินมาชำระภาษีค้ำชำระ เบี้ยปรับ
เงินเพิ่ม และค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากการยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้นได้ แต่ห้ามมิให้ยึด आयัด
และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้เสียภาษีเกินกว่าความจำเป็นที่พอจะชำระภาษีค้ำชำระ เบี้ยปรับ เงินเพิ่ม และ
ค่าใช้จ่ายดังกล่าว

วิธีการยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้เสียภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้นำวิธีการตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ การยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้เสียภาษี ไม่ให้หมายความ
รวมถึงการยึด आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้มีหน้าที่ชำระภาษีแทนตามมาตรา ๒๓

มาตรา ๓๐ เพื่อประโยชน์ในการยึดหรืออายัดทรัพย์สินตามมาตรา ๒๙ ให้อธิบดีหรือพนักงาน
เจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีมีอำนาจ

(๑) เรียกผู้เสียภาษีมาให้ถ้อยคำ

(๒) สั่งให้ผู้เสียภาษีนำบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานอื่นอันจำเป็นแก่การจัดเก็บภาษีค้ำชำระมา
ตรวจสอบ

(๓) ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบ ค้น หรือยึดบัญชี เอกสารหรือหลักฐานอื่นของ
ผู้เสียภาษี

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งต้องให้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือเรียกหรือ
คำสั่ง และต้องเป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๓๑ ในกรณีที่มีการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้เสียภาษีไว้แล้ว ถ้าผู้เสียภาษีได้นำเงินมาชำระค่าภาษีค้างชำระ เบี้ยปรับ เงินเพิ่ม และค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากการยึดหรืออายัดทรัพย์สินโดยครบถ้วนก่อนการขายทอดตลาด ให้อธิบดีมีคำสั่งเพิกถอนการยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้น และดำเนินการแจ้งการถอนหรืออายัดไปยังเจ้าพนักงานผู้ยึดหรืออายัดให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ชำระค่าภาษีที่ค้างชำระ เบี้ยปรับ เงินเพิ่ม และค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากการยึดหรืออายัดทรัพย์สินครบถ้วนแล้ว

มาตรา ๓๒ การขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้เสียภาษีตามมาตรา ๒๙ จะกระทำมิได้ในระหว่างระยะเวลาที่ฟ้องเป็นคดีต่อศาล และการฟ้องคดีดังกล่าวนั้นยังไม่ถึงที่สุด

มาตรา ๓๓ เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดตามมาตรา ๒๙ ให้หักไว้เป็นค่าภาษีค้างชำระ เบี้ยปรับ เงินเพิ่ม และค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากการยึด อายัด และขายทอดตลาด เมื่อหักแล้วเหลือเท่าใดให้คืนแก่ผู้เสียภาษี

หมวด ๖

เบี้ยปรับและเงินเพิ่ม

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่ผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละสิบของจำนวนภาษีค้างชำระ เว้นแต่ผู้เสียภาษีได้ชำระภาษีก่อนที่จะได้รับหนังสือแจ้งเตือนตามมาตรา ๒๘ ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละหนึ่งของจำนวนภาษีค้างชำระ

มาตรา ๓๕ ในกรณีที่ผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด แต่ต่อมาได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือแจ้งเตือนตามมาตรา ๒๘ ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละสองของจำนวนภาษีค้างชำระ

มาตรา ๓๖ ผู้เสียภาษีผู้ใดมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งต่อเดือนของจำนวนภาษีค้างชำระ เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน ทั้งนี้ มิให้นำเบี้ยปรับมารวมเพื่อเสียเงินเพิ่มด้วย

เงินเพิ่มตามมาตรา ๓๖ ให้เริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีจนถึงวันที่มีการชำระภาษี แต่มิให้เกินกว่าจำนวนภาษีที่ต้องชำระโดยไม่รวมเบี้ยปรับ และมีให้คิดทบต้น

มาตรา ๓๗ เบี้ยปรับอาจลดหรือลดลงได้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๘ เบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามหมวดนี้ให้ถือเป็นภาษี

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดมีหน้าที่รายงานบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินตามมาตรา ๑๓ แต่ไม่รายงานภายในระยะเวลาที่กำหนด ต้องระวางโทษจำคุกหกเดือนถึงสามปี และปรับไม่เกินหกหมื่นบาท

มาตรา ๔๐ ผู้ใดจงใจรายงานบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินตามมาตรา ๑๓ เป็นเท็จ ซึ่งมีใช้การผิดพลาดเล็กน้อย เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลงกว่าที่ควรเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๔๑ ผู้ใดมีหน้าที่ยื่นแบบประเมินภาษีตามมาตรา ๒๐ แต่ไม่ยื่นภายในระยะเวลาที่กำหนด ต้องระวางโทษจำคุกหกเดือนถึงสามปี และปรับไม่เกินหกหมื่นบาท

มาตรา ๔๒ ผู้ใดจงใจยื่นแบบประเมินภาษีตามมาตรา ๒๐ เป็นเท็จ ซึ่งมีใช้การผิดพลาดเล็กน้อย เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลงกว่าที่ควรเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๔๓ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีตามมาตรา ๒๙ หรือทำลาย ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่บุคคลอื่นซึ่งทรัพย์สินที่อธิบดีมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๔ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๓๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิดตามมาตรา ๓๙ ให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้ เมื่อผู้กระทำผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน ให้ถือว่าคดีเล็กน้อยตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เงินค่าปรับให้ตกเป็นของแผ่นดิน

ถ้าผู้กระทำผิดไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ดำเนินคดีต่อไป

๖

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของ
ร่างพระราชบัญญัติภาษีความมั่งคั่ง พ.ศ.

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติภาษีความมั่งคั่ง พ.ศ.

เนื่องจากในปัจจุบัน ประเทศไทยมีปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านทรัพย์สินอยู่ในระดับสูง ซึ่งวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนอกเหนือจากการกระจายการถือครองทรัพย์สินให้เป็นธรรมแล้ว ยังจำเป็นต้องมีการออกแบบกลไกทางภาษีเพื่อให้รัฐสามารถกระจายความมั่งคั่งจากบุคคลซึ่งถือครองทรัพย์สินเป็นจำนวนมากไปยังบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้ แต่การจัดเก็บภาษีในประเทศไทยส่วนใหญ่ยังมุ่งเน้นการคำนวณภาษีบนฐานบริโภคและฐานรายได้เป็นสำคัญ ทำให้รายได้ของรัฐไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายเพื่อดำเนินโครงการทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อแก้ไขปัญหาข้างต้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติภาษีความมั่งคั่ง พ.ศ.

๒.๑ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป เว้นแต่การจัดเก็บภาษีความมั่งคั่งตามหมวด ๔ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๙ เป็นต้นไป (ร่างมาตรา ๒)

๒.๒ ในกรณีที่เห็นว่าไม่สมควรให้จัดเก็บภาษีความมั่งคั่งในปีใด ให้ตราพระราชกฤษฎีกางดเว้นการจัดเก็บภาษีความมั่งคั่งเฉพาะในปีนั้น (ร่างมาตรา ๓)

๒.๓ ให้กรมสรรพากรมีอำนาจจัดเก็บภาษีความมั่งคั่ง (ร่างมาตรา ๘)

๒.๔ ผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษี คือบุคคลธรรมดาสัญชาติไทยที่มีมูลค่าสุทธิไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามร้อยล้านบาท ในวันที่ ๑ มกราคมของทุกปี (ร่างมาตรา ๙)

๒.๕ การคำนวณมูลค่าของทรัพย์สินนั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การประเมินมูลค่าทรัพย์สินที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ในกรณีที่รัฐมนตรีไม่ได้ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ในการประเมินมูลค่าทรัพย์สินใด ให้บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์เป็นผู้ประเมินมูลค่าทรัพย์สินนั้นโดยถือเอาราคาซึ่งอาจซื้อขายกันในตลาดเป็นมูลค่าประเมิน (ร่างมาตรา ๙)

๒.๖ ทรัพย์สินประเภทใดที่ได้รับยกเว้นให้ไม่ต้องนำมาใช้คำนวณเป็นมูลค่าทรัพย์สิน หรือให้คำนวณน้อยกว่ามูลค่าประเมินเป็นสัดส่วนเท่าใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๙)

๒.๗ การส่งคำสั่งเป็นหนังสือ ให้เจ้าพนักงานส่งให้แก่ผู้รับโดยตรง หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือให้ส่ง ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่หรือสถานที่ทำการของบุคคลนั้นในเวลาทำการของบุคคลนั้น ถ้าไม่พบผู้รับ จะส่งให้แก่ผู้ใดซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว และอยู่ ณ ที่นั้นก็ได้ ถ้าไม่สามารถส่งหนังสือตามวิธีดังกล่าวได้ จะกระทำโดยวิธีปิดหนังสือในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่หรือสถานที่ทำการของบุคคลนั้น หรือลง

ประกาศแจ้งความในหนังสือพิมพ์ หรือลงประกาศในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของกรมสรรพากรก็ได้ (ร่าง มาตรา ๑๑)

๒.๘ กำหนดเวลาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีอาจขยายหรือเลื่อนกำหนดเวลานั้น ออกไปเป็นการทั่วไปตามความจำเป็นแก่กรณีก็ได้ (ร่างมาตรา ๑๒)

๒.๙ ผู้เสียภาษีมีหน้าที่จัดทำบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของตนเองและรายงานต่อกรมสรรพากรภายใน เดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี (ร่างมาตรา ๑๓)

๒.๑๐ ให้กรมสรรพากรจัดทำฐานข้อมูลความมั่งคั่งตามที่ได้รับรายงาน ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า บุคคลใดมีหน้าที่ต้องเสียภาษีแต่ไม่รายงานบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินและไม่ยื่นแบบประเมินภาษี ให้อธิบดีหรือ พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่และอำนาจค้นหาความจริง แต่ไม่ให้ค้นหาความจริงนั้น หากเวลาได้ล่วงไปแล้วกว่า หนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันสุดท้ายของการยื่นแบบประเมินภาษี (ร่างมาตรา ๑๔)

๒.๑๑ บัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้เสียภาษีเป็นความลับ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ เสียภาษีให้เปิดเผย มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่าต้องเปิดเผย หรือมีคำสั่งของศาลให้เปิดเผยบัญชี ทรัพย์สินและหนี้สินนั้น (ร่างมาตรา ๑๕)

๒.๑๒ เพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการแผ่นดิน รัฐมนตรีอาจสั่งให้กรมสรรพากรส่งข้อมูลตามบัญชี ทรัพย์สินและหนี้สินให้แก่หน่วยงานของรัฐที่ร้องขอ แต่ให้ส่งเพียงเท่าที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติงานตามพันธกิจ หน้าที่ และห้ามส่งข้อมูลหรือข้อมูลอื่นอันอาจใช้ระบุอัตลักษณ์บุคคลของผู้เสียภาษีที่ได้ยื่นบัญชีทรัพย์สินและ หนี้สินนั้นได้ (ร่างมาตรา ๑๖)

๒.๑๓ ฐานภาษีเพื่อการคำนวณภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ มูลค่าสุทธิของผู้เสียภาษีในวันที่ ๑ มกราคมของทุกปี (ร่างมาตรา ๑๗)

๒.๑๔ อัตราภาษีที่จัดเก็บให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยจะกำหนดเป็นอัตราเดียวหรือหลายอัตรา จำแนกตามมูลค่าสุทธิก็ได้ ทั้งนี้ อัตราภาษีต้องไม่เกินร้อยละศูนย์จุดห้า (ร่างมาตรา ๑๘)

๒.๑๕ การคำนวณภาษีให้ใช้ฐานภาษีคูณด้วยอัตราภาษี แล้วหักด้วยภาษีอื่นตามที่กำหนดใน กฎกระทรวงซึ่งผู้เสียภาษีได้ชำระหรือจะต้องชำระในปีนั้น (ร่างมาตรา ๑๙)

๒.๑๖ ให้ผู้เสียภาษียื่นแบบประเมินภาษีแก่กรมสรรพากรภายในเดือนมีนาคมของทุกปี (ร่างมาตรา ๒๐)

๒.๑๗ ให้กรมสรรพากรมีหน้าที่ตรวจสอบแบบประเมินภาษี หากพบข้อบกพร่องประการใด ให้แจ้งต่อ ผู้เสียภาษีเพื่อแก้ไขภายในสามสิบวันนับแต่วันสุดท้ายของการยื่นแบบประเมินภาษี โดยหากพ้นกำหนดเวลา ดังกล่าวไปแล้ว กรมสรรพากรจะแจ้งให้ผู้เสียภาษีแก้ไขข้อบกพร่องใด ๆ ไม่ได้ เว้นแต่ถ้าได้แก้ไขข้อบกพร่องนั้น แล้วจะมีผลเป็นคุณแก่ผู้เสียภาษีและยังไม่พ้นกำหนดเวลาหนึ่งปีนับแต่วันสุดท้ายของการยื่นแบบประเมินภาษี (ร่างมาตรา ๒๑)

๒.๑๘ ให้ผู้เสียภาษีชำระภาษีตามแบบแจ้งการประเมินภาษีภายในเดือนเมษายนของทุกปี (ร่างมาตรา ๒๒)

๒.๑๙ ให้ผู้เสียภาษีชำระภาษีต่อกรมสรรพากร ตามวิธีการ ช่องทาง และสถานที่ตามที่อธิบดีประกาศกำหนด โดยให้คำนึงถึงความสะดวกของผู้เสียภาษีเป็นสำคัญ (ร่างมาตรา ๒๔)

๒.๒๐ การชำระภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้เสียภาษีอาจขอผ่อนชำระเป็นงวดก็ได้ (ร่างมาตรา ๒๕)

๒.๒๑ ผู้ใดเสียภาษีโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสียหรือเสียภาษีเกินกว่าจำนวนที่ต้องเสีย ไม่ว่าจะโดยความผิดพลาดของตนเองหรือผู้อื่น ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินคืน โดยยื่นคำร้องต่อกรมสรรพากรภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ชำระภาษี (ร่างมาตรา ๒๖)

๒.๒๒ ภาษีที่มีได้ชำระภายในเวลาที่กำหนด ให้ถือเป็นภาษีค้างชำระ (ร่างมาตรา ๒๗)

๒.๒๓ ถ้าผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีค้างชำระ เบี้ยปรับและเงินเพิ่มเมื่อพ้นเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งเตือนให้อธิบดีมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือ ยึดอายัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้เสียภาษีตามความจำเป็น เพื่อนำเงินมาชำระภาษีค้างชำระ เบี้ยปรับ เงินเพิ่ม และค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากการยึดอายัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้นได้ (ร่างมาตรา ๒๙)

๒.๒๔ ในกรณีที่มีการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้เสียภาษีไว้แล้ว ถ้าผู้เสียภาษีได้นำเงินมาชำระค่าภาษีค้างชำระ เบี้ยปรับ เงินเพิ่ม และค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากการยึดหรืออายัดทรัพย์สินโดยครบถ้วนก่อนการขายทอดตลาดให้อธิบดีมีคำสั่งเพิกถอนการยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้น (ร่างมาตรา ๓๑)

๒.๒๕ ในกรณีที่ผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละสิบของจำนวนภาษีค้างชำระ เว้นแต่ผู้เสียภาษีได้ชำระภาษีก่อนที่จะได้รับหนังสือแจ้งเตือนตามมาตรา ๒๘ ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละหนึ่งของจำนวนภาษีค้างชำระ (ร่างมาตรา ๓๔)

๒.๒๖ ในกรณีที่ผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด แต่ต่อมาได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือแจ้งเตือน ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละสองของจำนวนภาษีค้างชำระ (ร่างมาตรา ๓๕)

๒.๒๗ ผู้เสียภาษีผู้ใดมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งต่อเดือนของจำนวนภาษีค้างชำระ เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน ทั้งนี้ มิให้นำเบี้ยปรับมารวมเพื่อเสียเงินเพิ่มด้วย (ร่างมาตรา ๓๖)

๒.๒๘ เบี้ยปรับอาจลดหรือลดลงได้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๓๗)

๒.๒๙ ผู้ใดมีหน้าที่รายงานบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินแต่ไม่รายงานภายในระยะเวลาที่กำหนด ต้องระวางโทษจำคุกหกเดือนถึงสามปี และปรับไม่เกินหกหมื่นบาท (ร่างมาตรา ๓๙)

๒.๓๐ ผู้ใดจงใจรายงานบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินเป็นเท็จ ซึ่งมีใช้การผิดหลงเล็กน้อย เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลงกว่าที่ควรเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท (ร่างมาตรา ๔๐)

๒.๓๑ ผู้ใดมีหน้าที่ยื่นแบบประเมินภาษี แต่ไม่ยื่นภายในระยะเวลาที่กำหนด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี และปรับไม่เกินหกหมื่นบาท (ร่างมาตรา ๔๑)

๒.๓๒ ผู้ใดจงใจยื่นแบบประเมินภาษีเป็นเท็จ ซึ่งมีใช้การผิดหลงเล็กน้อย เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลงกว่าที่ควรเสีย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท (ร่างมาตรา ๔๒)

๒.๓๓ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดี หรือทำลาย ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่บุคคลอื่นซึ่งทรัพย์สินที่อธิบดีมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ร่างมาตรา ๔๓)